

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **C. P. H.**, zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2011, č. j. 49 Az 3/2011 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2011, č. j. OAM-4/LE-BE02-BE03-2011, rozhodl žalovaný tak, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalovaný konstatoval, že žalobce se jej snažil přesvědčit, že ve Vietnamu měl potíže z důvodu účasti na demonstraci, která byla konána v roce 1997. Z pohovorů se žalobcem však vyplynulo, že se vlastně jednalo jen o shromáždění nespokojených občanů, kteří vyjadřovali tímto způsobem svůj nesouhlas s výší různých daní. Žalobce nebyl schopen k této události uvést téměř žádné konkrétní informace a zároveň sdělil, že byl ve vyšetřovací vazbě za výtržnictví a měl stejně jako i někteří další muži potíže kvůli tomu, že ze vzteku rozbil okno obecního úřadu. Žalovaný proto neuvěřil tvrzení žalobce o politických důvodech jeho odchodu z vlasti. Žalovaný dále shledal, že žalobce neuvedl žádnou ze

skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu a uzavřel, že žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které namítal, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tím, že řádně neobjasnil skutečný stav věci a tudíž je jeho postup v rozporu se zásadou materiální pravdy a zákonnosti. Vyjádřil přesvědčení, že se žalovaný dostatečně nezabýval pronásledováním žalobce ze strany státních orgánů pro jeho účast na protivládní demonstraci. Žalobce dále namítal, že žalovaný použil jako podklad pro své rozhodnutí časově irelevantní zprávy o zemi původu, neboť zemi původu opustil v roce 2001, avšak žalovaný rozhodl na základě informací o zemi původu vztahujících se k roku 2008 a 2009 a při svém rozhodování nezohlednil jedinou zprávu o zemi původu z doby, kdy ji žalobce opustil. Výpověď žalobce tak byla zasazena do zcela odlišného časového rámce, než ve kterém se odehrála. Žalobce má dále za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil obsah informací, které mu žalobce sdělil. Podle žalobce je zřejmé, že byl pronásledován pro zastávání určitých politických názorů a žalovaný měl postupovat podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 7. 2011, č. j. 49 Az 3/2011 - 34, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval, že z výpovědí žalobce považuje za dostatečně prokázané, že jeho znalosti ohledně demonstrace, které se zúčastnil, byly nedostatečné. Žalobce nevěděl, co bylo předmětem shromáždění (zda nesouhlas s daněmi, výší „některých“ daní, které sám nedokázal označit). Rovněž jeho původní tvrzení o zákazu (v délce 3 let) opustit vesnici se následně ukázalo nepravdivým. Žalobce totiž v doplňujícím pohovoru upřesnil, že se nejednalo o rozhodnutí policie, ale o informaci, kterou dostal k nahlédnutí od pracovníka úřadu v jeho vesnici Quynh Phu po srpnu roku 1997. Podle této informace mohl vesnici opouštět, ale měl pouze povinnost tuto skutečnost nahlásit na obecním úřadu. Od účasti na shromáždění však nikdo dále žalobce nekontaktoval, z vlasti navíc vycestoval zcela legálně a bez problémů a po uplynutí 36 měsíců - v září roku 2001. Z aktivit žalobce po opuštění vlasti je podle krajského soudu jednoznačně patrná jeho snaha o zlepšení ekonomické situace. Sám žalobce uvedl, že Rusko, kde měl vydáno platné vízum, opustil jen proto, že tam nenašel práci. Tvrzení žalobce, že chtěl podat žádost o udělení azylu již od roku 2004 soud neuvěřil, naopak uzavřel, že žalobce žádost podal ryze účelově teprve po svém zadržení a uložení správního vyhoštění dne 11. 1. 2011. Krajský soud tak přisvědčil závěru žalovaného, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by byl ve své vlasti pronásledován z některého z důvodů podle ustanovení § 12 zákona o azylu, nebo že by mu po návratu do země původu hrozilo pronásledování ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Krajský soud má totiž naopak za to, že se správní orgán během pohovoru snažil od žalobce získat podrobnější informace o charakteru jeho pronásledování, ale žalobce žádné azylově relevantní důvody, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany neuvedl. K námitce žalobce, že jeho výpověď byla zasazena do odlišného časového rámce, když zemi původu opustil v roce 2001 a žalovaný použil informace získané z let 2008 až

2009, krajský soud uvedl, že ve správním spisu jsou založeny aktuální informace z databáze Infobanky ČTK od ledna roku 2000 do srpna 2010 a je pouze vinou žalobce, který se s nimi odmítl za přítomnosti tlumočníka z jazyka vietnamského seznámit, že mu právě tyto informace unikly.

Krajský soud se vyjádřil i k opožděné námitce, kterou žalobce vznesl až při jednání u krajského soudu konaného dne 25. 7. 2001 a v níž namítal porušení § 14 zákona o azylu žalovaným (tedy absenci úvahy o možnosti udělení humanitárního azylu). V případě této námitky krajský soud poukázal na § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107. Konstatoval, že pokud žádost o udělení azylu obsahuje nějaké tvrzení, které může být alespoň potenciálně relevantní ve vztahu k institutu humanitárního azylu, je třeba se jím v odůvodnění správního rozhodnutí zabývat a vysvětlit, proč tvrzený důvod není dostatečně závažný pro aplikaci tohoto institutu. V posuzovaném případě však žalobce neuvedl žádné tvrzení ve vztahu k § 14 zákona o azylu, resp. jeho žádost žádné takové tvrzení neobsahovala.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., (dále jen „s. ř. s.”). Namítal, že byl v zemi původu perzekuován za svoji účast na pokojné demonstraci za snížení daní tím, že byl zadržen a následně byl po 36 měsíců omezen ve svobodném pohybu, neboť mu bylo přikázáno, že se nesmí vzdálit z místa bydliště. Konstatoval, že informace o stavu dodržování lidských práv v roce 2001, tedy před jeho odchodem ze země původu, hodnotí zpráva Ministerstva zahraniční Spojených států amerických jiným způsobem než žalovaný. Tato zpráva hovoří o tom, že lidská práva v komunistickém režimu dodržována nejsou, dochází k věznění občanů bez zjevných důvodů, občané jsou omezováni v pohybu bez soudního rozhodnutí, stát toleruje kruté zacházení bezpečnostních složek vůči občanům a represivním způsobem postupuje proti odpůrcům režimu – disidentům. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že jeho situace byla posuzovaná zejména na základě informací o zemi původu z let 2008 a 2009, i když je krajským soudem konstatováno, že byla užita i aktuální informace z databáze infobanky ČTK od data 1. 1. 2000 do srpna 2010. Stav dodržování lidských práv však nebyl nikterak rozveden ani zhodnocen a bylo pouze konstatováno, že by mu po návratu do vlasti nehrozilo pronásledování ani žádná újma. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že se na něj vztahují důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť byl postižen za snahu vyjádřit svůj nesouhlas s ekonomickou politikou země. Z uvedených důvodů došlo podle stěžovatele k nesprávnému posouzení věci v předcházejícím řízení, skutkový stav nebyl žalovaným řádně zjištěn a z těchto důvodů měl krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel rovněž namítal, že zjištění správního orgánu z hlediska dodržování lidských práv v zemi původu byla provedena ve vztahu k pozdějšímu období a že žalovaný nezohlednil jeho situaci v době odchodu ze země a nezohlednil ani skutečnost, že se v České republice choval řádně, kromě počátečního pochybení, kdy si nelegalizoval pobyt podle zákona o pobytu cizinců.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nevyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi, které během správního řízení učinil, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný setrval na tom, že náležitě zjistil skutkový stav věci, na základě kterého pak žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu posoudil. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost ve smyslu § 104a s. ř. s., jinak její zamítnutí pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Kasační stížnost není důvodná. Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 11. 1. 2008 žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že se zúčastnil demonstrace v Thai Binh proti komunismu ve Vietnamu a byl zadržena na 2 měsíce. Po propuštění byl nadále sledován v místě svého bydliště a nedostal práci. Z tohoto důvodu odjel do Ruska a potom do České republiky.

Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že z vlasti odjel v září 2001. Původně zamířil do Ruska, kde však nenašel práci a proto přijel do České republiky. V červnu nebo červenci 1997 se zúčastnil demonstrace

v Thai Binh proti příliš vysokým daním. Stěžovatel spolu s ostatními demonstranty, kterých bylo přibližně 500 až 700 přišli před úřad ve městě Thai Binh, kde podepisovali žádost o možnost jednat s kýmkoliv, kdo by byl ochoten s nimi mluvit např. o vysoké zemědělské dani. Před úřadem se poté shromažďovali celý týden. Za účastníky demonstrace jednalo 6 nebo 7 lidí, stěžovateli není známo, o koho přesně se jednalo, byl pouze účastníkem shromáždění. Někdo z úřadu po týdnu demonstrantům slíbil, že za nimi přijde jednat, ale skutečně pak nikdo nepřišel. Ti, co se zúčastnili shromáždění, byli postupně předvoláváni na úřad v Thai Binh. Někteří byli propuštěni, někteří byli zadrženi z důvodu výtržnictví, což byl i případ stěžovatele. Stěžovatel byl zatčen za výtržnictví, neboť ze vzteku rozbil okno na úřadu a byl poté na 2 měsíce zadržen ve vazební věznici. Soud neproběhl. Od policie dostal usnesení, že musí zůstat ve svém bydlišti, jinak že se musí hlásit u policie. Z vlasti stěžovatel odjel, neboť nemohl pracovat kvůli tomu, že se účastnil uvedené demonstrace. Stěžovatel vyjádřil obavu, že by byl při svém návratu do země původu zadržen, neboť z Vietnamu odjel před uplynutím 36 měsíců, po které mu bylo uloženo neopouštět bydliště. Až na výše uvedené okolnosti neměl ve své vlasti problémy se státními orgány. V doplňujícím pohovoru stěžovatel upřesnil, že pronásledování ze strany úřadů představovalo to, že sice směl opouštět svou vesnici, ale nemohl se přestěhovat do jiného města. Když by chtěl odjet někam dále, měl povinnost to nahlásit obecnímu úřadu.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že se na něj vztahují důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť byl postižen za snahu vyjádřit svůj nesouhlas s ekonomickou politikou země. V této souvislosti namítal, že byl v zemi původu perzekuován za svoji účast na pokojné demonstraci za snížení daní tím, že byl zadržen a následně byl po 36 měsíců omezen ve svobodném pohybu.

Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatele nepřisvědčil. Ze shora uvedené výpovědi stěžovatele ve správním řízení je totiž zřejmé, že důvod, proč byl stěžovatel potrestán úřady v zemi původu, představovalo výtržnictví, spočívající v tom, že stěžovatel ve vzteku rozbil okno úřadu. Výtržnictví stěžovatele, které vyvolalo reakci příslušných úřadů v jeho zemi původu spočívající v potrestání stěžovatele tím, že musel po dobu 36 měsíců hlásit úřadům svůj pohyb, ani jeho pouhá účast na demonstraci proti výši daní, na které byl stěžovatel pouze řadovým účastníkem, přitom zcela nepochybně nemůže představovat některý z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelem uváděné skutečnosti pak nelze podřadit ani pod důvody doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť je zjevné, že nepředstavují nebezpečí vážné újmy ve smyslu odst. 2 tohoto ustanovení.

Shora uvedený závěr potvrzuje i ta skutečnost, že stěžovateli nebylo nijak bráněno v opuštění země původu, nehledě k tomu, že zemi původu opustil v roce 2001, tedy až po uplynutí doby 36 měsíců, po kterou údajně nesměl opouštět své bydliště, která, s ohledem na skutečnost, že stěžovatel byl potrestán v roce 1997, uplynula v roce 2000. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že tato skutečnost zpochybňuje věrohodnost celé výpovědi stěžovatele, neboť je v přímém rozporu s výpovědi stěžovatele

ve správním řízení, ve kterém stěžovatel vyjádřil obavu, že by byl při svém návratu do země původu zadržen, neboť z Vietnamu odjel před uplynutím 36 měsíců, po které mu bylo uloženo, aby neopouštěl bydliště.

Nejvyšší správní soud tak souhlasí s názorem krajského soudu, že stěžovatel v řízení netvrdil žádné skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu či doplňkové ochrany a žalovaný proto postupoval správně, pokud žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, dle kterého *se žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.* Také Nejvyšší správní soud je toho názoru, že skutečnosti uváděné stěžovatelem nezakládají důvody pro udělení azylu podle § 12 a ani § 14 zákona o azylu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že stěžovatel pobýval na území České republiky po dlouhou dobu (od ledna 2004) nelegálně a o azyl požádal až po udělení správního vyhoštění v lednu 2011, což svědčí o snaze o legalizaci pobytu. Ostatně i podle judikatury Nejvyššího správního soudu *„Žádost o azyl podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.“* - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, www.nssoud.cz.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále vyjádřil nesouhlas s tím, že jeho situace byla posuzovaná zejména na základě informací o zemi původu z let 2008 a 2009, ačkoli zemi původu opustil již v roce 2001, kdy informace o stavu dodržování lidských práv v této době - zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických hodnotí situaci v zemi původu jiným způsobem než žalovaný. V této souvislosti stěžovatel namítal, že stav dodržování lidských práv však nebyl nikterak rozveden ani zhodnocen a bylo pouze konstatováno, že by mu po návratu do vlasti nehrozilo pronásledování ani žádná újma.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele. Obecně sice platí, že důvody předestřené žadatelem o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu je třeba hodnotit k okamžiku, kdy žadatel opustil zemi původu, k čemuž v případě stěžovatele došlo v roce 2001 - dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se naplnění skutečností odůvodňujících udělení azylu dle § 12 zákona o azylu posuzuje k okamžiku, kdy žadatel o mezinárodní ochranu opustil zemi původu (rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003 – 39, nebo rozsudek ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Azs 272/2004 – 67, publ. pod č. 1288/2007 Sb. NSS). Naproti tomu pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je určující stav v zemi původu v době případného návratu žalobce do země původu (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 5 Azs 80/2007 – 87).

Jak však vyplývá z výše uvedeného, v posuzované věci stěžovatel žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu neuvedl a žalovaný proto jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť stěžovatelem uváděné skutečnosti nesvědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a žalovaný proto nebyl povinen zkoumat další okolnosti v zemi původu.

Uvedený závěr je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, který již dříve opakovaně rozhodl, že neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu [nyní § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu] při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48; www.nssoud.cz. Stejně tak podle Nejvyššího správního soudu platí, že je-li žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, není na místě zkoumat další okolnosti, což již vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 244/2004, www.nssoud.cz.

Dále lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2004, č. j. 2 Azs 14/2004 - 47, viz www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že posouzení situace v zemi původu je pro rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nerozhodné.

Závěrem nutno uvést, že žalovaný se – v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu - řádně vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany stěžovateli a za tím účelem posoudil aktuální situaci v jeho zemi původu se zaměřením na zjištění, zda mu tam v případě návratu nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, tedy nebezpečí uložení trestu smrti nebo jeho vykonání, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení, nebo trestání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nejvyšší správní soud souhlasí s jeho závěrem (ostatně též se závěrem Krajského soudu v Praze), že stěžovatel neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit. Jinými slovy nebylo zjištěno, že by stěžovateli hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud důvody k podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. oprávněné, neboť krajský soud se nedopustil nesprávného posouzení právní otázky, nebylo již ani zjištěno, že by skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a soud, který ve věci rozhodoval měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu